

ԱՂԵՔԱՆԴՐ

✱ ✱ ՄԱՆԵՈՆԻ

Հ Ի Ն Գ Մ Ա Յ Ի Ս

Ոչ եւս է ան. զերգ անշարժ՝
Յետ մահանոտ հաուշին՝
Մընաց դիակն իր ապուշ
Ջուրկ այնպիսի՝ հոգիէ,
Այսպէս երկիրն այն գոյժէն
Շըլմոր 'ւապշած կը մընայ,

✱

Ճակատագրեալ մարդուն՝ լճու՝
Խոկալով ժամը յետին.
Եւ չի գիտեր երբ նման
Հեռք մը մեռու ոտքերու
Արիւնը ուշտ իր փոշին
Կոխոտելու պիտի զայ:

✱

Ձայն զահին վրայ փայլացայտ
Տեսաւ հոգիս ու լըռեց.
Յարափոփոխ երբ բախտով
Ինկաւ, ելաւ, գլորեցաւ,
Ան չըխառնեց իր հըշիւնն
Հազար հազար ձայներու.

✱

Այլ կոյս ըստրուկ ներքողէ,
Կոյս բասրանքէ վատշըւէր,
Յուզուած կ'ելլէ արդ՝ ճաճանչն
Երբ մեծ յանկարծ կը նուաղի.
Եւ կ'երգէ երգ մը շիրմի
Որ գուցէ մահ չըտեսնէ:

Ապեաններէն մինչ Բուրգերն,
Հըռենոսէն Մանսանար,
Շանթն հոսէն կը վազէր
Անվրէպ ձեռքին փայլակին.
Ընկիւլայէն Տանայիս
Պայթեցաւ մէկ ծովէն միւսն:

✱

Եղաւ արգեօք ըստոյգ փառք.
Յետոնց վըճիւրը դըժուար.
Մենք խոնարհիկք Բարձրելոյն,
Որ ստեղծագործ իր հոգւոյն
Հեռքերն ուզեց լայնօրէն
Տըպաւորել անոր մէջ:

✱

Մեծ ծըրագրի մը մըրըկոտ
Եւ վեհերոտ ցընծութիւնն,
Հեւքը սըրտի մ'որ ըմբոստ
Կը սպասարկէ՝ թագին պիշ,
Եւ կը հասնի, կ'ըմբռնէ
Անյուսալի մըրցանակն:

✱

Ան ամէն բան փորձեց. փառքն
Յետ վըտանգի մեծագոյն.
Խուճապ փախուտ, յաղթութիւն,
Տըխուր աքսոր, արքունիք.
Կործան երկու հեղ զետին,
Խորանի վրայ երկու հեղ:

Անունն աշխարհը բըռնեց.
 Զոյգ դար զինուած դէմ դէմի
 Անոր դարձան՝ հընազանդ,
 Կարծես բախտին սպասելով.
 Ան լըռեցուց, եւ նըստաւ
 Անոնց միջեւ դատաւոր.

✽

Ուանհետացաւ, եւ անցուց
 Դատարկ կեանք՝ նեղ ափի վրայ,
 Թիրախ անհուն նախանձի,
 Եւ սըրտառուէ զըթութեան,
 Ատելութեան ժանտաժուտ,
 Ուաննըւած՝ բուռն սիրոյ:

✽

Նաւաբեկին գըլխուն վրայ
 Զերդ կը փըլլի ջուրն յորձուտ,
 Որուն ծայրէն աչքն հէքին
 Քիչ առաջ խոր ու լարուած
 Կը վազվզէր տեսնելու
 Զոր հեռաւոր ափունքներ.

✽

Այն հոգիին վրայ այսպէս
 Յիշատակաց դէզն իջաւ:
 Ո՛հ, քանի՛ հեղ ան յետնոց
 Ինքզինք պատմել ձեռնարկեց,
 Եւ էջերուն վրայ անգրաւ
 Ինկաւ վար ձեռքը յոգնած:

✽

Ո՛հ, քանի՛ հեղ՝ երբ անգործ
 Օրը լըռիկ կը մեռնէր,
 Շանթընկէց աչքը հակած,
 Քամած թեւերը կուրծքին՝
 Կեցաւ, ու վրան խոյացաւ
 Յիշատակն հին օրերու:

Ու մըտածեց շարժական
 Վրաններ, ջախջախ պատնէշներ,
 Փայլատակներ զէնքերու
 Եւ ձիերու կոհակներ,
 Իշխանաստատ հըրամանն
 Ու հնազանդի՛լը երագ:

✽

Ո՛հ, զուցէ մեծ կըսկծէն
 Ինկաւ հոգին շընչասպառ
 Եւ կըտրեց յոյսն. երկընթէն
 Սակայն հասաւ ձեռք մ'հըզօր,
 Կարեկցաբար տանելու
 Զայն դէպ այնք մ'անապակ.

✽

Եւ ծաղկաւէտ ուղիէն
 Յուսոյ յըղից գայն դաշտերն
 Յաւերթ. ամէն իղծ՝ փափաք
 Գերազանցող պարզելին,
 Ուր պերճ փառքերն որ անցան
 Են լըռութիւն ու խաւար:

- ✽

Զըքնաղդ Ամա՛հ, բարերար
 Հաւատք՝ սովոր յաղթութեանց,
 Գըրէ այս ալ, եւ ցընծա.
 Զի ոչ երբեք բարձրութիւն
 Աւելի մեծ կըքեցաւ
 Գողգոթայի կորանքին:

✽

Դուն իր յոգնած մոխիրէն
 Վանէ ամէն դըժնէ խօսք,
 Աստուած՝ զգեստող, յարուցող,
 Մըխիթարի՛չ՝ վըշտազնիչ,
 Ամայացած մահնին վրայ
 Անոր քովիկն հանգչեցաւ:

• Թրգմ. Հ. Ա. ՂԱԶԻԿԵԱՆ